— Πάει !

— Πάει διὰ τὸν μαῦρον !

— Πάει διὰ τὸν στακτήν !

Πάντες ὠρύονται, κινοῦν τὰς χεῖρας, δυκνείουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον μὲ τὰς ῥάβδους, τὰ στοιχήματα διασταυροῦνται πανταχόθεν. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν χίλιαι περίπου δραχμαὶ παίζονται.

Οἱ δύο πετεινοὶ κατ' ἀρχὰς δὲν κυτταζονται. Ὁ εἷς ἐστραμμένος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο, λαλοῦν ἐκτείνοντες τὸν λαιμὸν πρὸς τοὺς θεατάς, ὡς νὰ ἠρώτων : —Τί θέλετε ; Ὀλίγον κατ'ὀλίγον, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι εἶδεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλους. Νομίζεις ὅτι ὁ εἷς θέλει νὰ καταλάβῃ τὸν ἄλλον ἐξ ἐφόδου.

Αἴφνης μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πηδοῦν, μὲ τὰς πτέρυγας ἀνοικτάς, ὠθοῦνται εἰς τὸν ἀέρα καὶ πίπτουν πάλιν σκορπίζοντες πέριξ νέφος πτερῶν.

Μετὰ τὴν πρώτην ἔφοδον σταματοῦν καὶ τοποθετοῦνται ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, μὲ τὸν λαιμὸν τεταμένον καὶ τὰ ῥάμφη σχεδὸν ἐφαπτόμενα, παρατηρούμενοι ἀσκαρδαμυκτεί, ἀκίνητοι, ὡς νὰ ἤθελον νὰ δηλητηριασθοῦν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἔπειτα ἐπιπίπτουν ἐκ νέου ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου μετὰ μεγάλης ὁρμῆς, μεθ' ὃ αἱ ἔφοδοι ἐπαναλαμβάνονται ἄνευ διακοπῆς.

Πληγόνονται μὲ τοὺς πόδας, μὲ τοὺς ὄνυχας, μὲ τὰ ῥάμφη.

Συσφίγγονται μὲ τὰς πτέρυγας οὕτως, ὥστε νομίζεις ὅτι εἶνε εἷς μόνον πετεινὸς μὲ δύο κεφαλάς.

Εἰσχωροῦν ὁ εἷς ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἄλλου, κτυποῦν εἰς τὰ σίδηρα τῶν κιγκλίδων, καταδιώκονται, πίπτουν, γλυστροῦν, πτερυγίζουν.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κτυπήματα γίνονται συχνότερα, αἱ κεφαλαί των μένουν χωρὶς πτερά, οἱ λαιμοί των λαμβάνουν πύρινον χρῶμα καὶ αἷμα ἀναθρώσκει ἐξ αὐτῶν.

Ἔπειτα πλήττονται εἰς τὴν κεφαλήν, πέριξ τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, αἱματοκυλίονται μανιωδῶς ὡς δύο μαινόμενοι, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνται μὴ τοὺς χωρίσουν.

Φαίνεται ὅτι γνωρίζουν, ὅτι εἷς ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ.

Οὔτε μίαν φωνήν, οὔτε ἕνα στεναγμὸν ἐκπέμπουν.

Δὲν ἀκούεται ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων πτερύγων, τῶν θραυομένων πτερῶν, τῶν ῥαμφῶν, ἅτινα κτυποῦν εἰς τὰ κόκκαλα καὶ δὲν δίδουν οὔτε μίαν στιγμὴν ἀνακωχῆς. Εἶνε μανία ἄγουσα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν θάνατον.

Οἱ θεαταὶ ἀκολουθοῦν μὲ προσεκτικὸν βλέμμα ὅλας τὰς κινήσεις, μετροῦν τὰ ἀποσπώμενα πτερὰ, ἀριθμοῦν τὰς πληγὰς καὶ αἱ φωναὶ γίνονται ζωηρώτεραι καὶ τὰ στοιχήματα ἰσχυρότερα :

— Πέντε τάλληρα διὰ τὸν μικρόν !

— Ὀκτὼ τάλληρα διὰ τὸν στακτήν.

— Εἴκοσι τάλληρα διὰ τὸν μαῦρον !

— Πάει !

— Πάει !

Μετ' ὀλίγον εἷς ἐκ τῶν πετεινῶν κάμνει μίαν κίνησιν ἡ ὁποία δεικνύει ὅτι αἱ δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ ὅτι ἡ κούρασις ἐπέρχεται.

Ἐν τούτοις ἀντέχει ἀκόμη, τὰ κτυπήματα τοῦ ῥάμφους του γίνονται ἀραιότερα, τὰ τῶν ὀνύχων του ἀσθενέστερα καὶ τὰ πηδήματά του χαμηλότερα.

Νομίζεις ὅτι ἐννοεῖ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ.

Δὲν μάχεται πλέον διὰ νὰ φονεύσῃ. Μάχεται διὰ νὰ μὴ φονευθῇ.

Ὀπισθοχωρεῖ, φεύγει, πίπτει, ἐγείρεται ἐκ νέου, ξαναπίπτει, κλονεῖται ὡς νὰ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Τότε τὸ θέαμα ἀρχίζει νὰ γίνεται φρικῶδες.

Πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ὑποχωρεῖ, ὁ νικητὴς ἀποθηριοῦται.

Τὰ κτυπήματα τοῦ ῥάμφους του πίπτουν πυκνότερα, μανιώδη, ἀνηλεῆ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θύματος μὲ κανονικότητα βελόνης ραπτομηχανῆς. Ὁ λαιμός του ἐκτείνεται καὶ πλήττει μὲ δύναμιν ἐλατηρίου. Τὸ ῥάμφος του συλλαμβάνει τὰς σάρκας, συστρέφεται καὶ ξεσχίζει. Ἔπειτα προσκολλᾶται εἰς τὴν πληγὴν καὶ βυθίζεται ὡς νὰ ζητῇ τὰς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένας ἶνας. Ἔπειτα κτυπᾷ ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὸ κρανίον καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν ἐγκέφαλον.

Δὲν ὑπάρχει λέξις ἡ ὁποία νὰ ἐκφράζῃ τὴν φρίκην τῶν συνεχῶν καὶ ἀνηλεῶν ἐκείνων κτυπημάτων.

Τὸ θῦμα ὑποχωρεῖ, φεύγει, τρέχει ἀνὰ τὸν κλωβόν, ὁ δὲ ἐχθρὸς ὀπίσω, πλησίον, ἐπάνω του ἀχώριστος ὡς σκιά, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τύπτων πάντοτε, πληγόνων, σχίζων.

Ὁμοιάζει πρὸς δεσμοφύλακα, πρὸς δήμιον. Φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ τι εἰς τὸ οὖς τοῦ θύματος, ὡς νὰ συνοδεύῃ ἕκαστον κτύπημα μὲ μίαν ὕβριν : — Νά, λάβε, βασανίσου, ἀπόθανε, ὄχι ! ζῆσε, λάβε καὶ αὐτήν, καὶ αὐτὴν τὴν ἄλλην, ἀκόμη μίαν ! —

Ὀλίγον τι ἐκ τῆς αἱμοχαροῦς ὀργῆς του μεταδίδεται εἰς τὰς φλέβας σας· ἐκείνη ἡ ἄνανδρος σκληρότης σᾶς ἐμπνέει αἴσθημά τι ἐκδικήσεως, θὰ τὸν ἐστραγγαλίζατε μὲ τὰς ἰδίας χεῖράς σας, θὰ τῷ ἐθραύατε τὸ κρανίον ὑπὸ τὸν πόδα σας.

Ὁ ἡττημένος πετεινός, αἱμόφυρτος, χωρὶς πτερά, κλονούμενος, ἀποπειρᾶται ἀκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμίαν ἐπίθεσιν, δίδει κανὲν κτύπημα διὰ τοῦ ῥάμφους καὶ φεύγει, καὶ ὁρμᾷ πρὸς τὸ δίκτυον τῶν κιγκλίδων διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον.

Οἱ στοιχηματίζοντες θερμαίνονται καὶ ὠρύονται σφοδρότερον.

Δὲν δύνανται πλέον νὰ στοιχηματίσουν ἐπὶ τῆς πάλης, στοιχηματίζουν ἐπὶ τῆς ἀγωνίας.

— Πέντε τάλληρα ὅτι τὸ θῦμα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ πλέον οὔτε τρεῖς ἐπιθέσεις !

— Τρία τάλληρα ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ οὔτε πέντε !

— Τέσσαρα τάλληρα ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ οὔτε δύο !

— Πάει !

— Πάει !

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσα μίαν φωνὴν ἡ ὁποία μὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω :

— Es ciego ! (εἶνε τυφλός !)

Ἐπλησίασα εἰς τὰς κιγκλίδας, παρετήρησα τὸν ἡττημένον πετεινὸν καὶ ἔστρεψα τὸ πρόσωπον μετὰ φρίκης.

[Ἕπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ε'

Τὴν ἐνεταφίασαν βροχεράν τινα πρωΐαν. Οὐχ ἧττον ὁ Νικόλας ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ Νεκροταφείου τὸ σῶμα ἐκείνης, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησεν.

Ὅταν ὁ υἱός του τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν κατοικίαν του, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ῥίγους. Τὸν ηὗρε πυρετὸς καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν κλίνην ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας. Εἰς τὸ παραληρητόν του τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας ἐξέφευγεν ἀκαταπαύστως τῶν χειλέων του ἀναμεμιγμένον μὲ ἄλλα ξένα ὀνόματα, Γουαδελούπης, Τουρκίας, Παρισίων, Μόσχας.

Ὅτε ἠγέρθη, ἐπεσκέφθη ἐν πρώτοις τὸν τάφον τῆς συζύγου του. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐθεώρουν μετ' οἴκτου τινός, τὸν εὕρισκον μεταβεβλημένον, γηράσαντα, κλονούμενον καὶ ἐξησθενημένον.

Ἐφ'ὅσον διήρκει ἡ ἀνάρρωσίς του, ὁ Νικόλας μετέβαινε καθ'ἑκάστην εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Διήρχετο ἐκεῖ μακρὰς ὥρας γονυκλινὴς ἢ καθήμενος, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸν καιρὸν ὁποῖος ἦτο. Ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ νεκροταφείου, ἤγειρεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν καὶ περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πρασίχροα κύματα τῶν λειμώνων καὶ τὰς ἀπομεμακρυσμένας κορυφὰς τῶν Ἄλπεων.

— Ἄ! μάλιστα, ἔλεγε, μάλιστα, θ' ἀναχωρήσω πάραυτα, θ'ἀναχωρήσω αὔριον.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ᾐσθάνετο ἑαυτὸν λίαν ἀσθενῆ διὰ ν'ἀναχωρήσῃ καὶ ἀνέμενε.

Εἶχεν ἕως τότε διαγάγει ζωὴν καθιστικήν· ἐγειρόμενος ἅμα τῇ ἠῷ, κατακλινόμενος τὸ ἑσπέρας τὴν ἑννάτην ὥραν, ὀλίγον ἐβάδιζε. Τὸ κατάστημά του ἦτο δύο βαθμίδας κατωτέρω τοῦ ἐδάφους, ὑγρὸν δὲ καὶ κατὰ τὸ θέρος. Προσθέσατε εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς νοσηρᾶς ταύτης κατοικίας καὶ τὴν τῆς ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς καθημερινὰς εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐκδρομὰς μὲ ὅλας τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε πληροφορούμενοι ὅτι ὁ Νικόλας ᾐσθάνθη σχεδὸν πεντηκοντούτης τὰς προσβολὰς σφοδροῦ ρευματισμοῦ.

— Πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Αἶξ, τῷ εἶπεν ὁ ἰατρός του.

— Αἶξ, τὴν Σαβοΐαν, τὰς Ἄλπεις, κατόπιν εἰς τὴν ἐπάνοδον (ὡς εἰ ἐπέστρεφε) τὴν Ἰταλίαν, τὴν Μεσόγειον, τοὺς μεγάλους τῆς μεσημβρίας ὁρίζοντας.

Οἷα σκιαγραφία!

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ ταξείδιον θὰ ἐγίνετο κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ, δὲν ἦτο πλέον περιττόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον, ἀπαραίτητον. Ὁ Νικόλας ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ! Ἐπὶ τέλους!

Ἀναμείνατε!

Γενομένης διανομῆς τῆς κληρονομίας τῆς μητρός των εἰς τὰ τέκνα του, ὁ Νικόλας εὑρέθη πλούσιος ὡς τὸ κατ' ἀρχάς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶχε ρυθμίσει τὴν δαπάνην του μετὰ θαυμασίας ἐπαρχιακῆς οἰκονομίας.

Τὴν ποσότητα τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, τοσοῦτον φιλοπόνως διατηρηθεῖσαν, δὶς ἀποκτηθεῖσαν, τὴν εἶχε παρακαταθέσει μέχρις ὅτου τὴν τοκίσει παρὰ τῷ γενικῷ εἰσπράκτορι τοῦ νομοῦ. Ὁ γενικὸς εἰσπράκτωρ, ὅστις συνήνου τὴν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εἰσπραξιν, ἔπαιζε προσέτι καὶ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἵνα πλουσιώτερον προικίσῃ τὰς θυγατέρας του. Ὅτε δὲ ὁ Νικόλας μετέβη παρ'αὐτῷ ὅπως λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξείδιόν του χρήματα, εὗρεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ταμείου τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τοὺς χωροφύλακας. Ὁ θεματοφύλαξ τῆς περιουσίας του εἶχεν ἀπολέσει εἰς ἐκκαθάρισίν τινα τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν τῶν ἐμπισθέντων εἰς αὐτόν· καὶ ἵνα μὴ προσκληθῇ ὅπως δώσῃ ἀπολογισμὸν ηὐτοκτόνησε.

Μετέφερον τὸν Νικόλα λιπόθυμον εἰς τὴν θυγατέρα του.

Νέα ἀσθένεια. Ἐθεραπεύθη, ἀλλ'ἀκουσίως του.

Ἡ ζωὴ χωρὶς νὰ ταξειδεύῃ, ὡράτον τῇ ἀληθείᾳ. Ἐκοπίαζε πολὺ μένων ὄρθιος ὅπως θεωρῇ τοὺς αὐτοὺς ὁρίζοντας, ὅπως βαδίζῃ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ῥάβδου του διὰ ν'ἀκολουθῇ τὰς αὐτὰς ὁδούς.

Ὁ Νικόλας μετέβη παρὰ τῷ υἱῷ του, ὅπως διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας.

Ὁ υἱός, ποτίζων, σκαλίζων, καθαρίζων τὰ διαχωρίσματα τοῦ κήπου του ἢ ῥίπτων λιπάσματα εἰς τοὺς ἀγρούς, ἠκολούθει μὲ περίλυπον βλέμμα τὸν γέροντα, ὅστις μετέβαινεν εἰς τὰς δενδροστοιχίας, σταματῶν ἑκάστοτε διὰ νὰ σχεδιαγραφήσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου μὲ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του ἀκρωτήρια, νήσους, ἠφαίστεια, πλοῖα.

— Ἐπὶ τέλους τῷ εἶπε:

— Πάτερ μου, ἐγεννήθης ταξειδιώτης ὡς ἐγεννήθην κηπουρός. Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς εἰς τὸν περίβολον τοῦτον, καὶ ὁσάκις πτηνὸν διέρχεται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου, σὲ ἀκούω στενάζοντα. Ἄκουσον δὲν εἶσαι πλέον εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν κάμνουσι τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δύνασαι τουλάχιστον νὰ ἴδῃς τὴν Σαβοΐαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Ἰταλίαν. Διετήρησα ἄθικτον τὴν κληρονομίαν τῆς μητρός μου, λάβε την καὶ ἀναχώρησον.

Ὁ Νικόλας ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του δακρύων ἐκ χαρᾶς.

Ἡ χαρὰ τὸν ἐκράτησεν ἄγρυπνον καθ'ὅλην τὴν νύκτα, ἥτις ἠκολούθησε τὴν συνομιλίαν ταύτην. Τὴν δὲ πρωΐαν ἤκουσεν ἄλλην· ἡ νύμφη του ἐμέμφετο τὸν σύζυγόν της διὰ τὸ δῶρον, ὅπερ οὗτος ἔκαμε πρὸς τὸν πατέρα του.

— Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔλεγε, δύνασαι νὰ ἐπαυξήσῃς τὸν κῆπόν σου, ν'ἀνασκευάσῃς τὸν οἰκόν σου, νὰ μοῦ παρέξῃς ἀπείρους τέρψεις καὶ νὰ προνοήσῃς μετ'ἀσφαλείας περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων μας.

Ὁ Νικόλας δὲν ἠθέλησε ν'ἀκούσῃ περισσότερον.

Ὁ πτωχὸς ἔφραξε τὰ ὦτα καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν.

— Υἱέ μου, εἶπεν εἰς τὸν κηπουρὸν τὴν ἐπαύριον, ἐσκέφθην· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ εἰς Σαβοΐαν.

— Πήγαινε ὅπου θέλεις, πάτερ μου.

— Ἄκουσον. Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τοὺς Παρισίους.

— Ἔ! καλά, πήγαινε εἰς Παρισίους.

— Ἄκουσον λοιπόν· πολὺ καλά, ἀλλ'ὁμιλοῦσι περὶ σιδηροδρόμων πρό τινος· ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, θὰ ἦνε τὸ μόνον ταξειδιόν μου, θέλω νὰ τὸ κάμω μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον. Θ' ἀναμένω λοιπὸν διὰ ν'ἀναχωρήσω ἕως ὅτου ὁ ἀπὸ Παρισίων μέχρι Λυὼν σιδηρόδρομος ἀποπερατωθῇ, ἂν ὅμως τὸ ἐπιτρέπῃς.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, πάτερ μου, εἶπεν ὁ υἱός, χαίρων ὅτι εὐχαριστεῖ συγχρόνως καὶ τὴν σύζυγόν του, ἣν ἐφοβεῖτο, καὶ τὸν πατέρα του, ὃν ἠγάπα, ὅπως ἀγαπᾶτε, αὐτὸ μάλιστα θέλω, διὰ νὰ σὲ ἔχω πλησίον μου.

— Ὄχι διὰ πολύ, ἐψιθύρισε λίαν χαμηλοφώνως ὁ ἄγνωστος μάρτυς, ὅστις, ἐκπληρώσας τὴν τελευταίαν θυθίαν του, ἐπέστρεψε καὶ κατεκλίθη ὑποφέρων φοβερὰς ἀλγηδόνας.

Ἐνόμισαν ὅτι θ' ἀποθάνῃ· ὁ ἰατρὸς προσκληθείς, ἐπολέμησε τὴν ἀσθένειαν, διατάξας ἐντρίψεις λαυδάνου ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου μέρους. Ἀλλ' ὁ Νικόλας ὑπέφερε πάντοτε· ὑπέφερε τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἰατρός, θέλων νὰ παραζῇ διὰ πάσης θυσίας ὥρας τινὰς ἀναπαύσεως εἰς τὸν δυστυχῆ γέροντα, παρήγγειλε καταπότια μὲ ὄπιον, κατάλληλα διὰ νὰ τῷ φέρωσι τὸν ὕπνον.

Τότε παρήχθη παράδοξον φαινόμενον. Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὀπίου, ἡ σταθερὰ τοῦ Νικόλα ἰδέα ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰ ὄνειρά του. Ὁ ποδαλγὸς ἐγνώρισε τὰς ἀνεκλαλήτους ἡδονάς, ὧν μόνον προαίσθημα εἶχε. Μετεφέρθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων, μετηρσιώθη ἐπὶ τῆς ἐρήμου, ἐβάδισεν ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ κόσμος ὁλόκληρος, ἀνακαλούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας του, ἀνεπτύχθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς μαγικὸν πανόραμα. Εἶδε τὰ ἐρείπια τῶν ποτὲ πόλεων καὶ τὰς λαμπρότητας τῶν νῦν. Βαβέλ, Βαβυλῶνα, Ἀλγάβρας, ἀψίδας, ἀγάλματα· ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν ὄχλων καὶ τὸν τῆς θαλάσσης· ἐκάλπασεν ἐπὶ πτερωτῶν κελλήτων καὶ ἔπλευσεν ἐπὶ πλοίων ταχυτέρων τοῦ ἀνέμου. Ὑπῆρξεν εὐτυχής.

Τοσοῦτον εὐτυχής, ὥστε εὑρίσκων τὴν ζωὴν δυσειδῆ καὶ θέλων νὰ μηκύνῃ διὰ πάσης θυσίας τὴν ἔκστασιν ταύτην ἔπιε καταπότια ἐπὶ καταποτίων καί. . . ἀπέθανε.

Ν. Γ.

ΤΕΛΟΣ